

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 143/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej obchodnou spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením (správne rozsudkom) Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 1009/2014-236 z 23. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením (správne rozsudkom) Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 1009/2014-236 z 23. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“ alebo „napadnutý rozsudok“).

K označeniu napadnutého rozhodnutia sťažovateľkou ako „uznesenie“ ústavný súd poznamenáva, že dopytom na krajskom súde zistil, že krajský súd rozhodol o potvrdení rozsudku okresného súdu rozsudkom, ktorý v písomnom vyhotovení odoslanom účastníkom konania nesprávne označil ako „uznesenie“, avšak túto nesprávnosť odstránil opravným uznesením č. k. 14 Co 1009/2014-244 z 3. novembra 2014 (ďalej aj „opravné uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka ako navrhovateľka domáhala proti obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „odporkyňa“), vydania bezdôvodného obohatenia „vo výške 730 € s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne, počítaný od 27. 01. 2009 do zaplatenia“. Sťažovateľka v návrhu uviedla, že 16. februára 2003 uzatvorila s odporkyňou úverovú zmluvu na nákup tovaru [REDACTED], pričom úver predstavoval sumu 11 032 Sk, ktorú podľa zmluvných podmienok splatila v dohodnutých 24-mesačných splátkach po 646 Sk. Dňa 30. decembra 2003 odporkyňa zaslala sťažovateľke list, v ktorom uviedla, že na základe uzavretej úverovej zmluvy jej posielala nákupnú „OK kartu“ s úverovým rámcom 20 000 Sk. Dňa 11. septembra 2007 odporkyňa zaslala sťažovateľke novú verziu karty. Sťažovateľka v návrhu poukázala na to, že z týchto kariet priebežne vyberala finančné prostriedky a pravidelne splácala mesačné splátky, avšak ďalšie úverové zmluvy s odporkyňou neuzatvárala. Listom z 30. októbra 2008 odporkyňa informovala sťažovateľku o výpovedi úverovej zmluvy a zablokovaní karty. Dňa 29. decembra 2008 odporkyňa vyzvala sťažovateľku na splatenie dlhu na kreditnej karte v sume 618,50 €. Pretože sťažovateľka nemala dostatok finančných prostriedkov, pristúpila na návrh odporkyne a vyplnila „predvyplnenú žiadosť... o vydanie splátkovej karty Quatro s tým, že po jej vydaní bude z účtu splátkovej karty Quatro splatený dlh voči navrhovateľovi vo výške 618,53 €“, čo sa aj 2. januára 2009 stalo. Následne sťažovateľka z platobnej histórie výberov a splátok zistila,

že odporkyňa sa na jej úkor bezdôvodne obohatila. V konaní pred okresným súdom sťažovateľka namietala, že zmluva o revolvingovom úvere (t. j. úvere, ktorý sa stále dopĺňa na určitú pôvodnú sumu, pozn.) je neplatným právnym úkonom, pretože nebola uzavretá v písomnej forme, a že subjektívna premlčacia doba nemohla začať plynúť od 2. januára 2009, „*nakol'ko by bolo absurdné a absolútne nelogické, aby z karty Quatro vyplácala sumu, o ktorej už v tom čase vedela, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie. Preukázateľne sa o tejto skutočnosti... dozvedela až začiatkom januára 2011, čiže návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia je podaný v lehote. Takisto poukázala na to, že v danej veci treba aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, nakol'ko sa jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie.*“.

Odporkyňa s podaným návrhom nesúhlasila a uviedla, že napriek tomu, že sťažovateľka „*OK kartu*“ nemusela využívať, preukázateľne tak robila „*v období od 01. 02. 2004 do 25. 04. 2007*“. Podľa názoru odporkyne sa sťažovateľka zrejme domnievala, že „*za obdobie užívania finančných prostriedkov v čase od 01. 02. 2004 do 21. 01. 2009*“, čo je takmer päť rokov, jej tieto boli poskytnuté bezplatne (bezúročne). Okrem toho uviedla, že z návrhu ani nie je zrejmé, akú konkrétnu ujmu mala sťažovateľke spôsobiť, a zároveň vzniesla námietku premlčania.

Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 126/2011-213 z 5. mája 2014 návrh sťažovateľky zamietol, čo po vykonaní dokazovania odôvodnil takto:

„*Súd je toho názoru, že pokiaľ sa týka zmluvy o úvere, táto zmluva o úvere je platná, obsahuje zákonom stanovené náležitosti a zmluvu o revolvingovom úvere súd považuje za absolútne neplatný právny úkon... Uvedená skutočnosť... však nie je podstatnou skutočnosťou pre posúdenie návrhu navrhovateľky, nakol'ko uzavretím zmluvy zo dňa 12. 1. 2009 o vydanie splátkovej karty Quatro vznikol nový právny stav... Pri uzatváraní tohto právneho úkonu... nebolo preukázané žiadne úmyselné konanie odporcu, ktoré by smerovalo k úmyslu bezdôvodne sa obohatiť. Pokiaľ sa týka pôvodne uzavretej zmluvy medzi účastníkmi konania dňa 16. 2. 2003, a to Zmluvy o úvere, ktorej súčasťou bola aj Zmluva o revolvingovom úvere, ani v tejto súvislosti nebol preukázaný žiadny úmysel odporcu bezdôvodne sa obohatiť...*“

Súd je v danej veci viazaný právnym názorom krajského súdu, v zmysle ktorého, pokiaľ sa týka počiatkov plynutia premlčacej doby, subjektívna premlčacia doba začala plynúť 12. 1. 2009 a objektívna premlčacia doba dňom, keď navrhovateľka prefinancovala dlh prostredníctvom splátkovej karty Quatro, čiže dňa 26. 1. 2009. V každom prípade je však zrejmé, že subjektívna premlčacia doba uplynula v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že plynie ešte druhá premlčacia doba.... To znamená, návrh navrhovateľa by sa premlčal tak v trojročnej, ako aj v prípade, pokiaľ by súd aplikoval desaťročnú premlčaciu dobu, a to z toho dôvodu, že subjektívna premlčacia doba uplynula už v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby, ktorá objektívna premlčacia doba uplynula dňa 26. 1. 2012. Subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 12. 1. 2011... Ak sa premlčania subjekt dovoľá, nemožno právo priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť súd návrh navrhovateľa zamietol.“

Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom zopakovala svoje argumenty prednesené v konaní pred okresným súdom a vyslovila názor, že posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej doby okresným súdom je nesprávne, keďže o bezdôvodnom obohatení odporkyne sa preukázateľne dozvedela „až začiatkom mesiaca január 2011..., kedy sa na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky oboznámila s právoplatným a vykonateľným rozsudkom..., ktorý riešil obdobnú právnu i skutkovú otázku“.

Krajský súd napadnutým rozsudkom (v spojení s opravným uznesením) rozsudok okresného súdu ako vecne správy potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu „v absolútnom rozpore so zákonom. Základom nesprávneho postupu konajúceho súdu je určenie začiatku plynutia premlčacej doby“. Sťažovateľka ako „žalobca prehlasuje, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, resp. že tým, kto sa na jeho úkor obohatil, je žalovaný, sa dozvedel od svojho právneho zástupcu. Došlo k tomu po prvej porade, keď

právny zástupca preštudoval zmluvu, ktorú mu predložil žalobca a informoval ho o možnostiach uplatnenia si jeho práv. Ide o obdobie začiatku mesiaca Január roku 2011, kedy svojmu právnomu zástupcovi udelila plnú moc na zastupovanie v predmetnej veci, pričom od tohto dátumu do podania návrhu na začatie konania neubehli 3 mesiace. Žalobca má preto za preukázané, že si svoje právo voči žalovanému uplatnil v 2 ročnej subjektívnej dobe. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobcom na strane žalovaného nebol žalovaným nijako preukázaný. Bolo by absurdné, aby žalobca platil niečo, čo vie, že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu.“. To znamená, že „jedinou spornou právnou otázkou, ktorá bráni sťažovateľke v uplatnení práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, je začiatok plynutia premlčacej doby, čím podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu... a práva na spravodlivé súdne konanie...“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením (správne rozsudkom) krajského súdu č. k. 14 Co 1009/2014-236 z 23. septembra 2014 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 14 Co 1009/2014-236 z 23. septembra 2014, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 126/2011-213 z 5. mája 2014 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením veci všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Všeobecný súd je teda povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka napriek tomu, že je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v predloženej sťažnosti neuvádza ani jedinú ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení jej označených práv. Svoju argumentáciu založila výlučne na tvrdení o „*absolútnom rozpore*“ napadnutého rozsudku „*so zákonom*“, pretože krajský súd (ktorý pri svojom rozhodovaní vychádzal z dôkazov vykonaných okresným súdom, pozn.), neprávne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby. Na rozdiel od konania pred všeobecnými súdmi sťažovateľka ústavnému súdu tvrdí, že o bezdôvodnom obohatení odporkyne sa preukázateľne dozvedela na začiatku januára 2011 od svojho právneho zástupcu po tom, ako si preštudoval úverovú zmluvu uzavretú s odporkyňou, ktorú mu predložila.

V relevantnej časti napadnutého uznesenia pritom krajský súd uviedol:

„Vychádzajúc z ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Odvolací súd vyslovil pre súd prvého stupňa právne záväzné stanovisko, že ohľadom momentu začatia plynutia premlčacej doby z právneho titulu prijatia bezdôvodného obohatenia zo strany odporcu je zásadné, že navrhovateľka odporcov nárok vyčíslený v sume 618,53 eur, ktorý mal vzniknúť ako nedoplatok z čerpaných finančných prostriedkov z oboch používaných kreditných kariet a to ku dňu 29. 12. 2008 nespochybňovala a pokiaľ pristúpila na návrh odporcu a podpísala a prijala žiadosť o vydanie Splátkovej karty Quatro s vedomím, že jej vydaním bude z účtu splátkovej karty splatený jej dlh voči odporcovi vo výške 618,53 eur, možno mať za to, že až d tohto momentu a do tejto sumy nepovažovala požadovaný dlh za bezdôvodné obohatenie sa odporcu na jej úkor. Splatením dlhu a tým urovnaním vzájomných vzťahov a nárokov vyplývajúcich z pôvodnej úverovej zmluvy a z absolútne neplatnej revolvingovej zmluvy a to prostredníctvom Splátkovej karty Quatro na základe zmluvy uzatvorenej dňa 12. 01. 2009, sa tak nastolil úplne nový skutkový i právny stav, a to zaniknutím pôvodného dlhu navrhovateľky jeho splatením v celej sume...

Nakoľko prvostupňový súd ohľadom plynutia subjektívnej i objektívnej premlčacej doby rešpektoval už raz vyslovený právny názor odvolacieho súdu, odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu podaného odvolania a aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol.

Pokiaľ v dôsledku uplynutia subjektívnej premlčacej doby dňom 12. 01. 2011 sa odporca v konaní úspešne dovolal premlčania uplatneného nároku voči nemu návrhom doručeným okresnému súdu dňa 04. 05. 2011, okresný súd vec správne rozhodol, keď uplatnený nárok ako premlčaný v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd potom na základe uvedeného rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné hmotno-právne, ako aj procesno-právne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie danej veci, interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom

legitímne a ústavne akceptovateľné. Uvedený záver podporuje aj ustálená judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Pokiaľ sťažovateľka pre účely podpory svojich argumentov v sťažnosti poukazovala na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 413/2013 z 3. septembra 2013, toto neriešilo analogickú situáciu, ale naopak, zdôraznilo, že „subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov začína plynúť vtedy, keď sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške“.

Ústavný súd preto nepovažuje právny záver krajského súdu týkajúci sa momentu, kedy sa sťažovateľka preukázateľne mohla o bezdôvodnom obohatení odporkyne dozvedieť, za svojvoľný, prijatý v zjavnom omyle konajúceho krajského súdu, resp. za výsledok formalistického výkladu aplikovaných právnych noriem. Podľa názoru ústavného súdu aplikácia relevantných ustanovení krajským súdom v napadnutom uznesení nie je zjavne neodôvodnená, nevykazuje znaky svojvôle a ani nepopiera zmysel a účel aplikovaných právnych noriem. Napadnuté uznesenie tak v žiadnom prípade nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, pretože krajský súd jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaniu sťažovateľky spochybňujúcej právny názor okresného súdu nevyhovelo a pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením krajského súdu nenachádza

žiadnu príčinnú súvislosť, preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016